

İçindekiler

Bozkır ve Kızıl Meşe	9
Tersyüz.....	14
Mefkûre	19
Umut	27
Bıçak, Muska, Ağaç.....	40
Çoban	62
Süleyman.....	70
Orman.....	76

BOZKIR VE KIZIL MEŞE

Peşimdekilerden kurtulmak için öyle uzun süredir koşuyorum ki yorgunluktan başım dönüyor. Üstelik soluksuz da kaldım. Göğsüm boş yere inip kalkıyor. Oksijen ciğerlerime dolmuyor da yalayıp geçiyor sanki.

Kasabadan kaçmaya çalışırken yakalandım onlara. Garajda pusu kuracaklarını tahmin ettiğimden, gizlene saklana kasabanın hemen dışındaki şehirlerarası yola ulaşip bir kamyonu atlayarak savuşmayı planlamıştım. Ama tam kasabayla bozkırın kavuştuğu bölgede, yola ulaşmama daha çok varken Çıyan beni fark edince bu kurak bozkıra kaçmak zorunda kaldım.

Onca mesafeden nasıl da tanıdı beni o Çıyan. Yarım saat daha geç olsaydı alacakaranlık çökmüş olurdu, tanıyamazdı. Yarım saat daha geç olsaydı...

Başlarda onları atlatacağımdan yana umutluydum. Bacaklarım güçlüdür, hızlı koşarım. O yüzden hiçbiri arayı kapatamıyor hâlâ. Ne var ki hepsinden hızlı olmam yetmez, hepsinden dayanıklı da olmalıyım ki yorgunluktan yere serildiklerinde koşup uzaklaşabilecek gücüm olsun.

Kovalamaca başladığında arkamda nereden baksan yirmi kişi vardı. Kısa sürede üçü dördü koşmayı bıraktı. Sonra biri daha, sonra biri daha... Ama o Çıyan yok mu o Çıyan, hem elindeki iri sopaya karşın tazı gibi koşuyor hem de kurşun gibi vı-

zıltılı sesiyle durmadan bağıyor. “Buraya kadar Şeref iti. Hayat maceran burada bitiyor. Bu bozkıra gömeceğiz seni!”

İşin kötüsü, bu şevkli haykırışları sesle yayılan mikrop gibi arkadaşlarına da bulaşıyor. Onları da aynı öfkeyle besleyip bacaklarına, ciğerlerine güç veriyor. Bu yüzden umduğumun aksine arkamda hâlâ en az on kişi var.

Bu bozkırda koşmak ne amaçsız bir iş. Ne yetişmeye değer bir yer ne ulaşmak isteyeceğin bir hedef var. Nereye baksan, nereye bassan sararmış çayır otu, ara ara da sığırkuyruğu, keven, çoban yastığı. Ezmeye üzülmeyizsin. Taşımaya değer bir kokusu olmadığından rüzgâr bile uğramaz bu çorak bozkıra. Havası da kendisi gibi kuru. Öyle ki insanın da içini kurutur.

Arkama bakınca birinin daha kendini yere bıraktığını görüyorum. Ama Çıyan bir yandan sürü başı timsali grubun önünde koşmaya devam ederken bir yandan da, “Tek başıma kalsam da seni yakalayacağım vatan haini. İsyancılığının cezasını çekeceksin” diye bıyıklarının arasından tükürükler saçsa saçsa mikrobunu yaymaya devam ediyor.

Öyle ya, bozkırda isyan mı edilir? Ne başkaldıran yalçın bir kayaya izin verir bozkır ne içine derinleşen bir vadiye. Kendisi gibi olmanı bekler, öyle değişmez, öyle ıssız, öyle dümdüz.

Buranın tek isyankârı, nedendir bilmem kendisine doğru koştuğum şu ileride yalnız başına duran iri mi iri ağaç olmalı. Bozkırın orta yerinde, ona inat alabildiğine serpilmiş bir kızıl meşe ağacı. Koca bozkırda gözlerini kaydırduğunda onları durduracak tek şey bu ağaç. Öyle de yalnız ki ona baktıkça belki ileride yeni kızıl meşelere çoğalıp bozkırı değiştirir diye umut beslemiyorsun da onun buraya ait olmadığını düşünüyorsun.

Güneş kızıl meşenin arkasından battı. Ağaca doğru koşuyor da koşuyorum. Kalçamdan aşağısını duymuyorum artık. Başkasının bacaklarına oturtulmuş bir gövde gibiyim. Ciğerlerim bütün gökyüzünü içine çekmek istercesine şişiyor ama havayı

yakalamaya yetişmeden yine sönüyor. Aldığım her soluk patlamış bir balondan çıkar gibi hızla ve garip hırıltılarla çıkıyor boğazımdan. Terim de soluğumdan farklı değil. O da işe yaramıyor. Terlemeye terliyorum ama bozkırın neme hasret havası, ter daha vücuduma yayılıp beni serinletmeden her zerresini emiyor. Ağaca iyice yaklaşıyorum.

Kasabada olsam saklanacak bir yer bulurdum elbet. Bozkırda bulamam. Ne gizlenebileceğim bir mağara ne içine karışabileceğim bir ağaçlık... Bozkır kendisinden olmayanı saklamaz. Orada olup da ona ait değilsen ilk fırsatta, utanmaz bir işbirlikçi gibi seni ele verir.

Peşimdekilerle arayı biraz daha açmış olmalıyım ki Çıyan'ın ettiği küfürler bana ulaşmıyor, yalnızca bozuk bir radyodaki gibi anlaşılmaz cızırtılar duyuyorum.

Arayı açıyorum açmasına ama daha fazla gidecek gücüm kalmadı. Toprağa tonlarca yükü basıyorum sanki. Toprak diyorum ya bu zemine, aslında toprakla bir cila çekilmiş sadece. Asırlık bir ihtiyarın, kupkuru, buruşuk, yol yol olmuş, incecik derisi gibi bir toprak. Altı hep kemik. Her adımda o kemikler iğne gibi topuklarıma batıyor, dişlerim birbirine çarpıyor, başım vücuduma bir batıp bir çıkıyor. Koşmaktan insanın kolu, omzu acır mı, sürekli sallanmaktan mıdır bilmem kollarım acıyor, omuz başlarım, ensem... Kendimden uzaklaşmaya, bedenimi tümünden yabancılımaya başlıyorum.

Böyle böyle ölümüne koşturulan at gibi çatlamağa yaklaşmışken sonunda ağaca ulaşıyorum. Kendimi meşenin koca gövdesine atıyorum. Yapışıyorum ona. Göğsüm hızla inip kalkıyor. Nabzım şah damarımda öyle güçlü atıyor ki onun tokmakları dışında bir şey duyamıyorum. Bir süre öyle kaldıktan sonra neden yaptığımı bilmeden ağacı öpüyorum, kokluyorum, o sert kabuklu, kızıl gövdeyi okşuyorum. Ardından usulca, sırtüstü

ağacın dibine seriyorum kendimi. Ne olacaksa olsun, diyorum kendi kendime.

Yattığım yerden göğe bakınca yıldızların geceye doğmaya başladığını görüyorum. Ağacı izliyorum yıldızların hafif ışığında. Dallarının hepsi birbirinden farklı görünüyor. Kimi dal yüz yıllardır oradaymış gibi kalın bir kabukla donanmış, upuzun ve neredeyse tek başına bir ağaç kalınlığında. Kimiyse henüz parmak inceliğinde taze bir fidan. Sanki bu dev ağaç bir orman, her bir dalı da irili ufaklı ağaçlar. Sarıdan kıızıla değişen rengârenk iri yaprakların arasından olgunlaşmış kahveli kırmızılı palamutlar görünüyor.

Bu rüzgârsız bozkırda aniden bir esinti çıkıyor. Kimbilir nereden taşıdığı dağ kokulu, deniz kokulu serin dalgalarıyla ayaklarımdan başıma bütün bedenimi aheste aheste okşuyor. Sonra yavaşça yükseliyor. Birden birkaç kuş peyda oluyor ağacın dallarında. Neşeli bir ezgiyle ötmeye başlıyorlar. Yükselen esinti ağacın dallarını kıpırdatıyor. Kıpırdayan yapraklardan, dallardan mırıltılar çıkıyor. Mırıltılar kuşlara eşlik ediyor. Birkaç sarı yaprak bu kadarcık harekete bile dayanamayıp dallarından kopup yere süzülüyor. Bir tebessüm gelip sakince yüzüme yerleşiyor. Gözlerimi kapıyorum...

İlk yetişip vuran Çıyan oluyor. Kendini savunmaya çabalamıyor Şeref. Çıyan elindeki sopayı göğsünün tam ortasına indirince ciğerleri aniden boşalıyor, ağzından bir dolu kan fışkırıyor. Acı göğsünden yayılıp bütün vücuduna dağılıyor, ardından yine göğsünde toplanıyor. İkinci darbe kaburgalarını kırıyor. Kırılan kaburgaların bazıları ciğerlerine saplanıyor. İki büklüm oluyor Şeref. Soluk da alamıyor artık. Çıyan bir yandan vuruyor bir yandan da küfürler savuruyor. Hemen sonra gelen, postalının tabanıyla yüzüne öyle bir tekme atıyor ki elmacık kemiği kırılıyor Şeref'in. Sağ gözü de hemencecik kapanıyor. Yanağından dudaklarına süzülen sıcak kan ağzından boşalanlara karışıyor.